

Sygn. akt II K 1003/14

1 Ds. 1215/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Skiba

Protokolant Marta Michniewicz

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy A. M.

po rozpoznaniu dnia 03 lutego 2015 roku sprawy karnej

L. K.,

syna E. i K. z domu G.,

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 7 stycznia 2013r w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania kredytu na zakup sprzętu AGD na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zatrudnienia i osiąganych zarobków, możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania oraz składając nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...) z/s w Ś., doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1881,11 zł, czym działał na szkodę (...) we W.,

to jest o czyn z art. 286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

II. w dniu 5 lutego 2013r w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania kredytu na zakup sprzętu AGD na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...), wprowadzając w błąd przedstawiciela (...) S.A. co do zatrudnienia i osiąganych zarobków, możliwości spłaty zaciągniętego zobowiązania oraz składając nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w przedsiębiorstwie (...) z/s w Ś., doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3225,51 zł, czym działał na szkodę (...) we W.,

to jest o czyn z art. 286§1 k.k. i art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

orzeka, co następuje:

I. oskarżonego **L. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku, tj. ciągu występków z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **L. K.** do naprawienia szkody poprzez zapłatę łącznie kwoty 5106,62 zł (pięć tysięcy sto sześć złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) na rzecz pokrzywdzonego (...) Finanse SA z/s we W.,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym z opłaty, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd na rozprawie uwzględnił wniosek oskarżonego Ł. K. złożony w trybie art. 387 § 1 kpk, a w oparciu o ujawnione dowody – załączone do aktu oskarżenia, ustalony został następujący stan faktyczny:

Oskarżony Ł. K. na początku 2013 roku pozostawał bez zatrudnienia, znajdował się w trudnej sytuacji materialnej i chcąc zaspokoić podstawowe potrzeby rodziny, na utrzymaniu miał sześcioro dzieci, postanowił zakupić w systemie ratalnym sprzęt elektroniczny, a następnie go sprzedać.

W tym celu, w dniu 7 stycznia 2013 roku, oskarżony Ł. K. udał się do sklepu (...) w Ś. przy ul. (...), gdzie zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Oskarżony zawierając umowę z przedstawicielem (...) S.A. zs. we W. złożył nierzetelne, pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach. W dokumencie tym zawarta była, niezgodna ze stanem faktycznym, informacja zgodnie z którą Ł. K. zatrudniony miał być w przedsiębiorstwie (...) w Ś. na stanowisku ślusarza na czas nieokreślony od dnia 1 września 2010 roku z wynagrodzeniem miesięcznym 1.700 zł netto. Łączny koszt udzielonej oskarżonemu w dniu 7 stycznia 2013 roku pożyczki to kwota 1881,11 zł.

Ponownie do ww. sklepu oskarżony Ł. K. udał się w dniu 5 lutego 2013 roku. Tego dnia oskarżony zawarł z przedstawicielem (...) S.A. zs. we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). I tym razem Ł. K. złożył nierzetelne, pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach o treści jak w dniu 7 stycznia 2013 roku, z tą jednak różnicą, że wskazał, iż jego miesięczne wynagrodzenie miało wynosić 1.800 zł netto. Łączny koszt udzielonej Ł. K. w dniu 5 lutego 2013 roku pożyczki to kwota 3225,51 zł.

W rzeczywistości oskarżony Ł. K. nie był zatrudniony (w okresie styczeń – luty 2013 roku) w przedsiębiorstwie (...) w Ś.. Nie miał on także zamiaru i możliwości wywiązania się z warunków zawartych w dniach 7 stycznia 2013 roku i 5 lutego 2013 roku umów pożyczki. Natomiast zakupiony w sklepie (...) w Ś. przy ul. (...) sprzęt elektroniczny oskarżony sprzedał przygodnie napotkanym osobom.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego Ł. K., k. 67-68, 81, 97-97v
- zeznania B. K., k. 2-3
- zeznania P. S., k. 21-22
- zeznania W. B., k. 24-26
- kserokopia dokumentacji kredytowej, k. 27-35
- pismo L. F., k. 48
- oryginały umów kredytowych, k. 55-56
- protokół oględzin, k. 57
- protokół przeszukania, k. 61-62

Ł. K. ma 29 lat (ur. (...)) jest kawalerem, ojcem sześciorga dzieci, które wraz z konkubina pozostają na jego utrzymaniu. Ma podstawowe wykształcenie, pracuje i osiąga miesięczny dochód w deklarowanej wysokości 1.500 zł. Był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze, k. 66-67
- dane o karalności, k. 73-75, 78-79

Oskarżony Ł. K. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany w charakterze podejrzanego wyjaśnił zgodnie z ustalony w sprawie stanem faktyczny. Wyraził żal i skruchę. Na rozprawie przed Sądem oskarżony skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień. Podtrzymał jednocześnie te złożone uprzednio.

Dowód:

- **wyjaśnienia oskarżonego Ł. K., k. 67-68, 81, 97-97v**

Ustalając stan faktyczny, który był bezsporny, Sąd oparł się przede wszystkim na zgodnych wyjaśnieniach oskarżonego Ł. K. oraz zeznaniach B. K., P. S. i W. B.. Wszystkie te relacje korespondowały ze sobą, tworząc spójną całość pozwoliły na dokładne i pewne ustalenie przedstawionych faktów.

Ponadto Sąd oparł się na dowodach wynikających z dokumentów w postaci: kserokopii dokumentacji kredytowej, pisma L. F., oryginałów umów kredytowych, protokołów oględzin i przeszukania oraz informacji o karalności oskarżonego. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Reasumując, w ocenie Sądu wskazane powyżej okoliczności popełnienia przestępstw nie budziły wątpliwości wobec czego zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku w trybie art. 387 kpk.

Ponadto Sąd zważył, co następuje:

Ł. K. został oskarżony o popełnienie dwóch występków z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z brzmieniem art. 286 § 1 kk sprawcą przestępstwa oszustwa jest osoba, która w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem m.in. za pomocą wprowadzenia jej w błąd, co miało miejsce w przypadku działania oskarżonego. Z kolei przepis art. 297 § 1 kk statuuje odpowiedzialność sprawcy czynu stanowiącego oszustwo kredytowe, polegającego m.in. na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, co także miało miejsce w niniejszej sprawie.

Oskarżony Ł. K. miał wiedzę, iż dokonanie przestępstwa oszustwa, w tym oszustwa kredytowego i przedłożenie nierzetelnych oświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach stanowiło naruszenie przepisów prawa. Oskarżony chciał wejść w posiadanie sprzętu elektronicznego w celu ich sprzedaży i uzyskania pieniędzy. Przy tym wszystkim nie posiadał on zatrudnienia, ani też możliwości i zamiaru spłacenia pożyczek. Obu zarzucanych mu czynów dokonał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. W przypisanych oskarżonemu występkach, działał on w sposób przemyślany, zorganizowany, z zamiarem bezpośrednim, o czym świadczy sposób dokonania przestępstw.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za nie budzące wątpliwości, Sąd przystąpił do orzeczenia co do wymiaru kary.

Na wstępie podkreślić należy, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią tzw. ciąg przestępstw, opisany w art. 91 kk. Oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Sposób działania oskarżonego jest podobny. Warunek krótkiego

odstępu czasu pomiędzy dwoma przestępstwami również został spełniony – oskarżony dopuścili się czynów w ciągu niespełna miesiąca, a obydwa objęte aktem oskarżenia zachowania oskarżonego wypełniają znamiona występku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Uwzględniając wniosek z art. 387 § 1 kpk i wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego. Sąd dążył do orzeczenia kary sprawiedliwej, adekwatnej do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów. Sąd miał na uwadze rodzaj naruszonego dobra prawnego, rozmiar szkód wyrządzonych przestępstwami, sposób i okoliczności popełnienia przestępstw oraz postać zamiaru i jego motywację. W chwili popełnienia tychże przestępstw oskarżony posiadał możliwość swobody w podejmowaniu decyzji co do swego zachowania, miał możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia swych czynów i mógł kierować swoim postępowaniem.

Za okoliczności łagodzące Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do winy oraz wykazaną skruchę. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, opisał okoliczności ich dokonania, złożył wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 387 kpk, który zawierał skonkretyzowaną propozycję w zakresie rozstrzygnięć co do wymiaru kary, a nadto zgodził się na poniesienie finansowych konsekwencji swoich występku.

Za istotne okoliczności obciążające Sąd uznał natomiast znaczny stopień szkodliwości społecznej przestępstw popełnionych przez oskarżonego, pobudki działania oskarżonego, a mianowicie chęć łatwego i szybkiego zysku, chociaż – co oskarżony podnosi – czynił to dla utrzymania rodziny. Stopień społecznego niebezpieczeństwa czynów przypisanych oskarżonemu należy uznać za znaczny, a przestępstwa tego rodzaju są bowiem nagminne w skali całego kraju.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu jedynie kara o charakterze izolacyjnym pozwoli na osiągnięcie celów kary. Wymierzona kara ma charakter krótkoterminowy, a więc oskarżony będzie miał możliwość refleksji nad swoim postępowaniem, rozważenie zmiany sposobu zdobywania środków na utrzymanie swojej rodziny, przemyślenia dotychczasowego postępowania i rozważenia wprowadzenia zmian, aby po opuszczeniu zakładu karnego powrócić do normalnego funkcjonowania w społeczeństwie, bez powracania na drogę przestępstwa. Przy czym podkreślić należy, że zasady wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 i 2 kk, oceniane w kontekście stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu nie dawały podstaw do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż w stosunku do oskarżonego nie zachodziła w żadnym razie pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony nie po raz pierwszy stanął przed Sądem za przestępstwo, był on już karany sędownie. Oskarżony wykazał, że ma lekceważący stosunek do poszanowania prawa i orzeczeń Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy można stwierdzić, że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie sposób zdobywania pieniędzy na utrzymanie rodziny, a tym samym nie sposób było wysnuć wobec niego żadnej pozytywnej prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, orzeczona kara jest konieczna, a zarazem wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, skutecznie wpłynie na ukształtowanie w świadomości oskarżonego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr innych osób oraz będzie stanowiła bodziec do zmiany jego zachowań. Orzeczona kara w należyty sposób realizuje także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem jest dowodem tego, iż organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szczególnie szkodliwych społecznie przestępstw w sposób pobłażliwy, lecz reagują prawidłowo, stanowczo takim czynom przeciwdziałając. Reasumując, kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę łącznie kwoty 5.106,62 zł na rzecz pokrzywdzonego (...) we W..

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym z opłaty. Nie posiada on żadnego majątku do którego można by skierować ewentualną egzekucję. Dlatego też przyjęto, że windykacja kosztów byłaby nieskuteczna i orzeczono w oparciu o względy słuszności – uznając, że rozstrzygnięcie o kosztach na podstawie art. 627 kpk byłoby niewykonalne.